„— Човѣче, казалъ единъ отъ облацитѣ, — ти пръвъ се осмѣли да се възкачишъ до „Бѣлитѣ врата“ и пръвъ отъ хората те пуснахме въ нашето царство. Иди си въ долината и отъ сега нататъкъ тя не ще бѫде вече „Долина на скръбьта“. Ние ще те пазимъ. Нито една буря не ще се допре до трѣвата на твоята долина, твоитѣ полета ще се оросяватъ отъ весели, непрѣсъхващи рѣки. Но помни, това ще трае само до тогава, докогато ти непрѣстано се трудишъ, докато ти бѫдешъ добъръ и сърдцето ти се отзовава на всичкитѣ нужди на твоитѣ ближни. Забравишъ ли нашето условие, не търси нашата помощь. Сега иди си въ долината“.

Пакъ се разтворили „Бѣлитѣ врата“ и пролѣтниятъ, усмихнатъ, блѣдо-червенъ облакъ спустналъ Фрица въ долината. Този день цѣлата долина била покрита съ мъгла, невиждана до тогава.

Никому Фрицъ не повѣрилъ тайната си. Самъ той понѣкога не знаялъ, сънь ли е било то или дѣйствително е билъ въ дивното царство на облацитѣ.

Минали години. Фрицъ се трудилъ, както и по-прѣди, отъ сутринь до вечерь, а въ долината на скръбьта всичко било спокойно. Ни едно нещастие не я докоснало. Когато навсѣкждѣ въ околностьта ливадитѣ пожълтѣвали отъ суша и нивята изгаряли отъ жега, обилни дъждове се лѣяли надъ нивитѣ на Фрица и трѣвата му зеленѣла като изумрудъ. Овцетѣ и козитѣ му се увеличавали и Фрицъ отъ година на година забогатѣвалъ. Той купувалъ чифликъ слѣдъ чифликъ, имотъ слѣдъ имотъ и най-послѣ станалъ господарь на цѣлата долина.